

ringe stillede Funktionær eller Embedsmand kan have, dette, at hans efterladte ere forsørge, at han altsaa for saa vidt kan se Fremtiden nogenlunde rolig i Møde. Sammenlign dermed Stillingen for den almindelige Arbejder i vort Land, Landbrugets Arbejdere, Industriens og Haandværkets Arbejdere, Sømændene, Fiskerne, alle disse! Tænk, om de havde blot en ringe Del af det ene Gode at kunne se Fremtiden lyst i Møde! Tænk, hvor det vilde lyse op i disse Tusinder af fattige Hjem, og tænk, hvor uretmæssigt det altsaa er at overlønne de Folk, som i Forvejen gennem Statsbestilling have saa gode Stillinger som de, jeg her har skildret, jo forholdsvist ere. Jeg nævnte, at der var forskellige Kategorier af Privatarbejdere, og kommer derved særlig til at tænke paa nogle, som ere stillede midt imellem Privatarbejdere og Statsfunktionærer. Der er 2 Kategorier — der er maatte flere, men disse to har jeg haft Anledning til at tænke nøjere over; der er Landpostbudenes store Klasse og dem, der ere ansatte ved Redningsvæsenet paa Sjyllands Bestkyst. Ingen af disse har i nogen Maade deres Fremtid sikret, ingen af disse har, hvad denne Vønningslov i Forvejen tilfiksre de ringeste Arbejdere under Statsbanedriften, og dog stilles til disse Mennesker Krav, som i en vis Forstand overgaa dem, der stilles til Statsbanefunktionærernes laveste Klasser. Jeg havde naturligtvis Mod paa at tale om, hvad Belgerning disse 207,000 Kr., som man nu vil forsøge Statsbanernes Budget med til Fordel for Statsbanernes lavere lønede Stillinger, vilde være andetsteds i Samfundet, og jeg tænker da her særlig paa den af mig sidst nævnte Klasse af Arbejdere, der arbejde for Staten, nemlig Fiskerne paa Sjyllands Bestkyst, der ere ansatte ved Redningsvæsenet. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at alle i denne Sal ere enige om, at deres Stilling er saa kummerlig, at man egentlig i Rigsdagen bør blues ved, at man op til denne Dato har fundet sig i den og ikke har gjort, hvad man kunde for at søge den ændret. Jeg kan ikke tro andet, end at dette Lovforslag, der aabner Vidder i den Retning, maa møde en vis Animositet hos Landstinget, ud fra den Betragtning, at her sammenlignelsesvis ikke er Anledning til at forbedre disse Naar, naar der i vort Land eksisterer Naar saa kummerlige som de, der hersker hos Redningsbaadmandskabet paa Sjyllands Bestkyst, og mere opofrende Danske findes ikke. Man maa erindre, at deres Vønning er 48 Kr. om Aaret — jeg beder betænke, at det er om Aaret —, og det kan

være for et ikke ubetydeligt og i alle Tilfælde livsfarligt og frygteligt Arbejde. Men hvad der er værre endnu, er en Sammenligning med dette Lovforslag, som i Overensstemmelse med den gældende Lov f. Etz. hævder — det er i Lovforslagets § 6, og jeg tror ogsaa i den gældende Lovs § 6 — en Regel om, at der kan udbetales Dufører, og der siges i Motiverne: „Saadanne Dufører tiltaas for Tiden til Belønning for særlig Omhu og god Konduite udvist af det underordnede Personale sædvanligvis“ — paa smukt Dansk — „paa Beløb af fra 4 til 30 Kr.“ Altsaa Statsbanerne have en lovmæssig eller noget, der ligner en lovmæssig, Ordning eller Ret til at kunne udbetale Beløb fra 4 til 30 Kr. i Dufører for god Konduite og særlig Omhu ved forskellige Lejligheder. Man maa betænke, at naar Redningsvæsenets menige Folk for den frygtelige Gerning, de paatage sig, en Gang imellem ogsaa faa Dufører, nemlig naar Gerningen har været rent haarressende farlig, eller de have været lykkelige nok til under frygtelige Omstændigheder at redde Mennekeliv, saa faa de — jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at disse Dufører have drejet sig om Beløb fra 6 til 20 Kr.; jeg har i hvert Fald aldrig set dem højere, om end jeg ikke benægter, at de kunne være højere. Naar man sammenligner dette med den lovmæssige Ordning af, at der for udvist god Konduite og særlig Omhu er udbetalt Statsbanernes Funktionærer Dufører, finder jeg nok, at Modsatningen er saa strigende, at den bør mane til Eftertanke. Der er et andet Forhold ved dette ny Forslag, som støder mig i Forhold til Burderingen af Redningsmandskabets Stilling, og det er, at man i dette Lovforslag, foruden at tilfigte Pensjonsretten for alle de fast ansatte, ogsaa har tilfigtet dem, der begaa saadanne Slyngegtreger, at de maa affediges, men dog ikke store nok til, at de maa affediges ifølge Dom, at de kunne faa Pension, at deres Fordring paa Pension kan indbringes paa Finansloven. Det er muligt, at dette stemmer med andre Vønningslove, men i saa Tilfælde finder jeg, at det er i og for sig en grim Ordning, og jeg finder, at den fremhæver endnu grellere den Forfæls, der er paa Stillingen for disse andre Kategorier af statsbestæftigede Folk, der ikke have Spor af Pension. Jeg kunde altsaa allerbedst tænke mig, at dette Forslag ikke vilde vinde Landstingets Bifald, og at man derfor vilde andrage paa, at det gik i Udvalg og der blev behandlet saa grundigt som muligt, ført og godt, at Revisionen af Statsbanernes Organisationslov af 1892 blev opsat til det